KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 16.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 22. April 1894.

VII. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Arbejdsretter og Enighedskamre.

Undertiden ses dog et lille Glimt af Kvindesagens Fremgang. Saaledes findes det vedtaget i Lovforslaget om Arbejdsretter og Enighedskamre, at Kvinder ogsaa er berettiget til at *vælge* Medlemmer til Arbejdsretter.

Det er imidlertid kun en fin Indrømmelse, der er gjort Kvinderne, thi det hedder: Retten til at vælge, „for saa vidt de henhører under Arbejdsrettens Domsmyndighed 1) naar de har fyldt 22 Aar, 2) naar de i Løbet af det sidste Aar har haft Bolig eller Virksomhed i det Arbejdsretten undergivne Landomraade, 3) naar de efter Anmeldelse til deres Kommunalbestyrelse findes optagne paa *Vælgerlisten*". Og ser man saa, hvem der kan vælges til Medlemmer af Arbejdsretten, da lyder det:

„Vælges til Medlemmer af en Arbejdsret kan kun **Mænd** med Indfødsret, 1) som har fyldt 25 Aar, 2) har Raadighed over deres Bo, og 3) har haft deres Virksomhed inden det Retten underlagte Landomraade i de sidste 2 Aar."

Vi kan ikke se rettere, end at der ikke findes andet i Lovforslaget til Gunst for Kvinden, end at man har tænkt paa hende. Det er dog et Glimt af Fremgang.

Selvfølgelig maa det ogsaa være temmelig umuligt for de Herrer, der har sat sig nogenlunde ind i Arbejderspørgsmaalet, ikke at se, at den moderne Arbejdsmaade stadigt i stærkere Grad drager Kvinderne ind paa Arbejdsmarkedet. Talrige Fabriker arbejder allerede nu udelukkende med Kvinder.

Hvor vidt dette er heldigt, skal vi ikke her komme ind paa, at det derimod er en Kendsgerning, kan der ikke gaas uden om. Kvinderne vil fremdeles kræve deres Ret til Arbejde, og Hjemmene er ikke i Stand til at lønne det huslige Arbejde saaledes, at alle Kvinder kan skaffe sig Erhverv herved. Det lyder derfor helt latterligt, naar vore Dagblade ofte med en overlegen Flothed — vi vil hellere kalde det Overfladiskhed — kaster Sten paa hæderlige Kvinder, fordi de søger Arbejde paa det Arbejdsmarked, hvor Manden tidligere alene var Herre, med enten at henvise Kvinderne til Husgerning eller at gøre flere Hentydninger til, at Loven bør forbyde Kvinderne at arbejde 3 Maaneder efter deres Nedkomst o. s. v.

Dette røber en forfærdelig Indolence eller et utilgiveligt Ukendskab til vore virkelige Forhold; thi enten maa de ikke kunne se Kulturstrømmen med vor hele ny industrielle Arbejdsmaade, hvor al Produktion i Hjemmet er taget bort fra Kvinderne, eller de vil ikke se, at Kvinderne er Mennesker med den samme Ret som Mændene til at skaffe sig Brødet paa en hæderlig Maade.

Det var bedre, om disse flotte Herrer, der taler med Foragt om moderne kvindelige Talemestre, der hævder Kvindens Ret til Arbejde alle Steder, hvor hun kan finde Arbejde efter sine Kræfter og sin Begavelse, det var bedre, om de anvendte alle deres smukke Ord til Gunst for bedre Arbejdsvilkaar baade for Mænd og Kvinder og tog alvorligt fat paa at støtte Kvindesagen saaledes, at Kvinderne kunde staa Maal med Mænd i faglig Dygtighed, saa at de ikke underbød Mændene, og frem for alt satte deres Kræfter ind paa en Normalarbejdsdag for begge Køn baade paa Værksteder og Fabriker, at begge, baade Mand og Hustru, kunde møde i deres Hjem forfriskede og glade ved deres Arbejdserhverv, i Stedet for som nu, at *alle* Kræfterne totalt er forbrugt i Fabriken, saa der ikke er levnet Hjemmet andet tilbage end et sovende Dyr.

Det er Brøden, der øves over for Lønarbejderen, og der vil ødes Slægter, før den kan sones. Tusinder af smaa Børn maa nu vandre om som Idioter og forsømte Børn. Hvilke Mænd og Kvinder kan Samfundet vente sig af dem?

Men vi, der ser klart, lad os sætte alt ind paa at gøre den Sag indlysende, lad os støtte de Arbejdere, der Gang efter Gang prøver paa at bryde Lænken, og lad os Kvinder hævde Hjemmets Ret — Hjemmets Ret lige saa vel til en tænksom og omhyggelig Fader, som til en kærlig og øm Moder.

Arbejderretter og Enighedskamre skal da faa nok at gøre, thi vi vil ikke stanse, før Lønarbejderen, den nyttigste af alle Samfundsborgere, faar baade Tid og Kræfter til lige saa vel at uddanne sin Aand som de højere intelligente Klasser af Folket.

Johanne Meyer.

Forkuede Kvinder.

Vi træffer desværre i mange Hjem en Hustru, der bevæger sig som en Skygge, bleg og tavs, stille og sørgmodig. Over for fremmede kan hun være kejtet og forlegen, hun smiler ikke, og hun forstaar slet ikke at skabe Hygge, saaledes som en udviklet og ædel Kvinde nu med Lethed kan gøre.

Disse Kvinder maa være Genstand for vor Medlidenhed. For dem er Livet ingen Fryd, de lever jo uden Interesse og uden Indflydelse, som er værd at nævne.

Heldigvis er det ikke Reglen, at Hustruens Stilling er saadan. Men jeg har set disse Kvinder, der er forkuede og fører en fattig Tilværelse.

Grunden dertil ligger langt tilbage. Den bunder i den gamle Tankegang, at Kvinderne hører til en lavere Menneskeklasse